

[Bjørn Elmquist]

gaard har haft mulighed for at arbejde i den rigtige retning inden for UNESCO.

Gerda Møller (KF):

Efter det konservative folkepartis mening er der ikke tvivl om, at der foregår, trods den vurdering, udenrigsministeren havde, en tiltagende politisering inden for UNESCO, og vi er heller ikke i tvivl om, at principperne for den nye verdensorden for information og kommunikation, der blev vedtaget på generalforsamlingen i Beograd i efteråret, indebærer nogle slet skjulte trusler mod pressefriheden og den frie udveksling af nyheder og information på internationalt plan, og det er noget, der er i helt strid modsætning til pressefriheden, som vi altid har opfattet og haft den herhjemme i Danmark.

Vi er enige med forslagsstillerne i, at når der i en organisation som UNESCO diskuteres og vedtages resolutioner af væsentlig betydning for dansk udenrigspolitik, er det ikke rigtigt, at der ikke bliver lejlighed til at debattere det blandt danske politikere, f. eks. i det udenrigspolitiske nævn.

Vi ved godt, og det er jo også blevet fremhævet her i dag, at den danske UNESCO-nationalkommission alene arbejder eller fungerer på regeringens ansvar, men på den anden side har vi også en fornemmelse af, at der ikke hersker fuldstændig klarhed over, om spørgsmålet om den nye verdensorden blev behandlet tilbørligt i regeringen, før den blev vedtaget i Beograd, og når vi har denne tvivl, må det være rigtigt, at folketinget får en redegørelse om hele forløbet. Det har vi jo bedt om en gang før. Vores udenrigspolitiske ordfører, hr. Ninn-Hansen, bad undervisningsministeren, fordi det jo er hendes ressort, om en redegørelse under den udenrigspolitiske debat i november måned 1980. Det har undervisningsministeren ikke følt sig foranlediget til at efterkomme trods det citat, fru Helle Degn kom med her fra talerstolen om, at et enkelt folketingsmedlem jo bare kunne bede om en redegørelse, så fik man den. Det har man altså ikke fået endnu, og derfor forstår jeg da godt, at hr. Ninn-Hansen for ikke så længe siden har rettet det samme ønske til statsministeren som pressens minister. Så må vi jo håbe på, at vi snart får den redegørelse.

Der er blevet talt meget om her i dag, hvad UNESCO i virkeligheden tager sig af, og det er jo også rigtigt nok. Jeg husker, at undervisningsministeren til fru Nathalie Lind under en spørgetid sagde, at 95 pct. af arbejdet i UNESCO var på det plan, som UNESCO egentlig havde til formål, altså at UNESCO er et intellektuelt forum uden for politisk kontrol. Ikke desto mindre er UNESCO på visse områder forvandlet til en politiserende udviklingsorganisation, og hvis man kigger tilbage på den udvikling, der har været, så kan man jo også se, hvornår det begyndte. Det begyndte i begyndelsen af 1950'erne, da Sovjet blev medlem, og det forstærkedes, da tredjeverdenslandene fulgte efter som medlemmer. Det har jo også ført til, at der mange gange er gennemtrumfet udtalelser, som ikke er i overensstemmelse med de vestlige landes politik. Jeg tænker bl. a. på fordømmelsen af Israel.

Det, der foregår på UNESCO-konferencerne, er altså ikke alene en udveksling af synspunkter og tanker om menneskets åndelige fremtid, men det er også politik på højeste plan.

Jeg kan referere til – nu er der ikke megen tid til at komme ind på det – hvad radiatorådets næstformand, Jørgen Kleener, for nylig skrev i Berlingske Tidende. Men han sluttede i hvert fald sin artikel med at sige, at hvad der foregår, er en slet skjult trussel mod de vestlige, demokratiske pressetraditioner, og at man »eventyrer« pressefriheden, hvis man bliver ved med at kompromisere over for Sovjetunionen og den tredje verdens mere eller mindre totalitære stater. Enten, siger han, har man informationsfrihed og ytringsfrihed, eller også har man det ikke.

Vi er i princippet meget enige med hr. Jørgen Kleener, og som et bevis på det har vi i forbindelse med finanslovsforslaget i december måned stillet et ændringsforslag, der går ud på at reducere medlemsbidraget til UNESCO ganske væsentligt. Vi har givet den begrundelse, at vi ønsker bidraget indtaget, indtil organisationens virke bringes i overensstemmelse med demokratiske spilleregler og menneskerettighederne, og her tænker vi på ytringsfriheden. En direkte udmeldelse er det ikke, men det er en undsigelse af, hvad der er foregået. Længere kan vi ikke på nuværende tidspunkt støtte det fremsatte